

1. Expulsat

Jo tenia onze anys quan la mare em va enviar a l'internat de Salisbury. Sí, la veritat és que tenia llàgrimes als ulls quan em va portar a l'estació però, de totes maneres, ella em va deixar al tren.

—El pare s'hauria alegrat molt del fet que vagis a la seva antiga escola —va dir, mentre s'esforçava per somriure, i el Barbut em clavava uns copets tan amistosos a l'espatlla que m'hauria agradat fúmer-li una empenta i fer-lo caure a la via.

El Barbut... Les meves germanes li van pujar de seguida a la falda quan la mare el va portar per primer cop a casa, però jo li vaig declarar la guerra tan bon punt ell va posar el braç damunt l'espatlla de la mama. El pare va morir quan jo tenia quatre anys i, per descomptat, el vaig trobar a faltar encara que amb prou feines me'n recordés. Però això no volia dir que en volgués un de nou, i encara menys un dentista sense afaitar. Jo era l'home de la casa, l'ídol de les meves germanes, la nineta dels ulls de la mare. Però de cop i volta em vaig trobar que ja no s'asseia amb mi a mirar la televisió cada vespre, sinó que sortia amb el Barbut. El nostre gos, que bordava a qualsevol altre desconegut que entrés a casa, li feia tota mena de festes, i les meves germanes li dibuixaven cors

enormes. «Però que no veus que és molt amable, Jon?», em deien sempre. Però es pot saber què tenia d'amable? Va aconseguir convèncer la mare que totes les coses que m'agradava menjar en realitat no eren bones per a mi i que veia massa la televisió.

Vaig intentar-ho tot per desempallegar-me'n. Li vaig amagar una dotzena de vegades les claus que la mama li havia donat, vaig abocar cola a les seves revistes de dentista (sí, hi ha revistes de dentista), li vaig tirar pólvores de pica-pica a l'elixir bucal que ell sempre elogiava. Però tot va ser endebades, perquè la mama em va fer pujar al tren a mi, no pas a ell. «No subestimis mai els teus enemics!», em va ensenyar més endavant en Longspee. Però per desgràcia encara no el coneixia.

És possible que la decisió del meu desterrament la prenguessin quan vaig convèncer la meva germana que tirés farinetes a les sabates del Barbut. Però potser també hi va influir el cartell de recerca i captura d'un terrorista en què vaig enganxar la seva foto. Sigui com sigui, m'hi hauria jugat els meus videojocs que la idea d'enviar-me a un internat va ser del Barbut, tot i que la mare encara ho negui.

Naturalment, la mama em va proposar acompanyar-me a l'escola i quedar-se uns quants dies a Salisbury «fins que m'hi acostumés», però jo m'hi vaig negar. Estava segur que l'únic que pretenia era apaivagar la seva mala consciència, perquè havia planejat anar-se'n amb el Barbut a Espanya mentre jo sobrevivia, sol com un mussol, entre els mestres desconeguts, el pèssim menjar

de l'internat i els nous companys d'escola, la majoria dels quals serien sens dubte més forts i més intel·ligents que jo. El cas és que mai no havia passat sense la meva família més d'un cap de setmana. No m'agradava dormir en llits estranys ni estava disposat a anar a escola en una ciutat que tenia més de mil anys d'existència i, a més, estava orgullosa d'aquesta antiguitat. En canvi, a la meva germana de divuit anys li hauria encantat ocupar el meu lloc: des que havia llegit els llibres de Harry Potter que volia anar tant sí com no a un internat. Però jo no feia res més que somiar infants amb uniformes horribles asseguts en unes sales tenebroses davant de bols plens de *porridge* aigualit i vigilats per professors amb bastons d'uns quants metres de llargada.

Anant cap a l'estació no vaig dir ni una sola paraula. Ni tan sols vaig fer a la mare el petó de comiat quan em va pujar la maleta al tren, perquè tenia por de convertir-me en una cosa ploranera i infantil davant del Barbut. Vaig passar el viatge preparant cartes de xantatge amb retalls de diari que advertien al Barbut, en un to d'allò més amenaçador, que si no deixava en pau la mare moriria. L'home gran que seia al meu costat em mirava amb una expressió cada cop més esverada, però finalment vaig tirar les cartes al vàter del tren, perquè vaig pensar que, si les enviava, la mama segur que sabia qui ho havia fet i encara estimaria més el Barbut.

Ja ho sé. Em trobava en un estat lamentable. El viatge va durar una hora i nou minuts. Ja han passat més de vuit anys d'allò i encara me'n recordo perfectament. Clap-

ham Junction, Basingstoke, Andover... Totes les estacions tenien el mateix aspecte, i a mesura que avançàvem em semblaven cada cop més repulsives. Al cap de mitja hora m'havia menjat totes les xocolatines que la mama m'havia posat (nou, si no ho recordo malament; ella tenia força mala memòria), i cada cop que mirava per la finestra del tren i ho veia tot borrós, intentava convèncer-me que no era a causa de les llàgrimes, sinó de les gotes de pluja que regalimaven pel vidre.

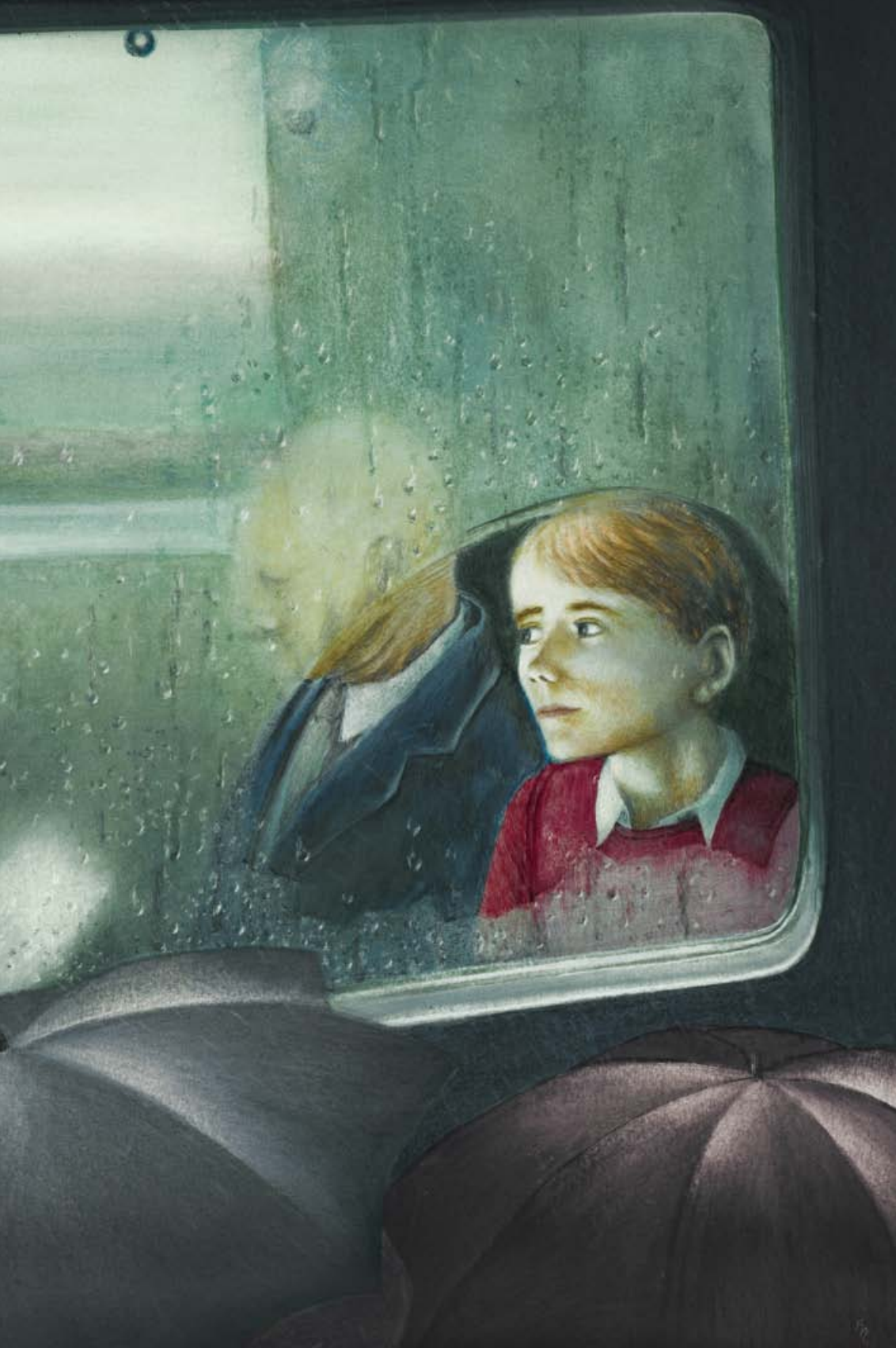
Vet-ho aquí. Patètic.

Quan vaig baixar la meva maleta del tren a Salisbury, em vaig sentir fastigosament jove i alhora cent anys més gran que quan vaig sortir. Exiliat. Expulsat. Sense mare, sense gos, sense germanes. Maleït sigui el Barbut! Quan vaig deixar la maleta a terra vaig llançar una maledicció i vaig desitjar que a Espanya hi hagués alguna malaltia infecciosa que matés els dentistes.

La ràbia em provava molt més que no pas l'autocompassió. A més, era una protecció d'allò més útil contra les mirades dels estranys.

—Jon Whitcroft?

L'home que em va agafar la maleta i després em va estènyer la mà empastifada de xocolata no tenia gens ni mica de barba. La cara rodona de l'Edward Popplewell tenia tants pocs pèls com la meva (cosa que l'afligia moltíssim, com ben aviat vaig descobrir). En canvi, la seva dona no podia dissimular un lleuger bigotet per damunt del llavi superior. L'Alma Popplewell, a més, tenia la veu més greu que el seu marit.

—Benvingut a Salisbury, Jon! —va dir, mentre, amb una lleugera esgarrifança, em deixava un mocador perquè em netegés els dits enganxifosos—. Em pots dir Alma, i aquest és l'Edward. Som els encarregats de la residència. Segur que la mare t'ha dit que et vindríem a buscar, oi?

La dona feia una olor tan forta de sabó de lavanda que em vaig començar a marejar, però potser el meu malestar també tenia alguna cosa a veure amb les xocolatines. O sigui que els encarregats de la residència... Només em faltava això! Jo volia tornar a la meva antiga vida, amb el meu gos, la meva mare, les meves germanes (encara que més d'un cop n'hauria pogut prescindir perfectament), els meus amics de l'escola... I no haver de saber res de cap barbut, de cap encarregat barbamec i de cap encarregada amb pudor de sabó de lavanda.

Naturalment, els Popplewell ja estaven acostumats als nens nouvinguts que s'enyoraven de casa seva. L'Edward Barbamec em va posar la mà damunt l'espatlla amb ferma tan bon punt vam sortir de l'estació, com si volgués ofegar de bell antuvi la més mínima idea de fugida. Als Popplewell no els agradava anar amb cotxe (deien que el motiu era l'excessiva afecció al whisky per part de l'Edward i la seva ferma creença que, si continuava bevent-ne, algun dia li sortiria finalment una mica de barba). Siguí com sigui, el cas és que vam haver d'anar a peu i l'Edward em va començar a explicar tota mena de coses sobre Salisbury, que es pot visitar en trenta minuts caminant. L'Alma només interrompia el seu marit quan esmentava dates, perquè l'Edward les barrejava fàcilment.

Però es podrien haver estalviat tot aquell esforç, perquè jo no els escoltava.

Salisbury, fundada en la nebulosa i humida antigor, tenia 50.000 habitants i cada any rebia centenars de milers de turistes que en volien contemplar la catedral. La ciutat em va rebre amb un bon xàfec i, per damunt de les teulades humides, la catedral dreçava envers el cel la seva torre com un dit admonitori: «Escolteu-me, Jon Whitcroft i tots els fills d'aquest món! Sou uns beneïts, si us penseu que les vostres mares us estimen més que qualsevol altra cosa en la vida!».

Jo no mirava ni a la dreta ni a l'esquerra mentre travessàvem carrers que ja existien durant l'última epidèmia de pesta que va haver-hi a Anglaterra. L'Edward Popplewell em va comprar un gelat pel camí («Els gelats són bons fins i tot quan plou. Oi que sí, Jon?»). Però el meu desengany del món i de la vida m'impedia pronunciar ni una paraula i, en comptes d'això, em vaig imaginar que se li escapaven tot de taquetes de gelat de xocolata per la corbata de color gris pàl·lid.

Era final de setembre i, malgrat la pluja, els turistes s'amuntegaven pels carrers. Els restaurants anunciaven *fish and chips* i l'aparador d'una xocolateria resultava realment temptador, però els Popplewell es dirigien cap al portal de l'antiga muralla de la ciutat, flanquejada per tot de botiguetes de records com ara catedrals, cavallers i dimonis de plàstic platejat que escopien aigua. Pel carrer principal venien un munt de turistes carregats amb motxilles virolades i entrepans, delerosos de contemplar el que els esperava a

l'altra banda de la muralla, però jo no vaig aixecar el cap quan vam arribar a la plaça de la catedral de Salisbury ni vaig mirar el campanar de la catedral, tot negre a causa de la pluja, ni tampoc les cases antigues que l'envoltaven com un estol de criats endiumenjats. L'únic que veia era el Barbut, mirant la televisió de casa nostra assegut al sofà, amb la mama a l'esquerra i les meves germanes a la dreta, barallant-se per veure qui se li enfilava primer a la falda, i el Larry, el gos traïdor. Mentre els Popplewell discutien per damunt del meu cap sobre l'any en què havien construït la catedral, jo veia la meva habitació abandonada i la cadira buida de la meva antiga escola. No és que m'hagués agradat mai gaire assegurar-me en aquella cadira, però ara aquell record em commovia fins a fer-me plorar, i em vaig eixugar les llàgrimes amb el mocador infestat de lavanda de l'Alma, que vaig tacar de xocolata.

Tots els altres records del dia en què vaig arribar han quedat embolcallats amb la boira de la nostàlgia, per bé que, si m'esforço per recordar, encara n'apareixen uns quants més: el portal de l'antic edifici en què s'allotjaven els estudiants de l'internat («va ser construït el 1565, Jon», «que no, Edward, va ser construït el 1594, i l'edifici on dormirà és de l'any 1920»), passadissos estrets, habitacions que feien olor de persones estranyes, veus estranyes, rostres desconeguts, un menjar que tenia tant de gust d'enyorança que amb prou feines vaig poder fer-hi una queixalada...

Els Popplewell em van assignar una habitació amb tres llits.

—Jon, aquests són l'Angus Mulroney i l'Stuart Crenshaw —va anunciar l'Alma, mentre m'empenyia cap a l'interior de l'habitació—. Estic segura que us fareu molt bons amics.

«Ah, sí? I si no és així?», vaig pensar mentre examinava els pòsters que havien penjat a les parets els meus futurs companys d'habitació. Naturalment, n'hi havia un d'un conjunt que odiava. A casa tenia tota una habitació per a mi, amb un cartell a la porta que deia terminantment prohibida l'entrada a estranys i familiars (encara que sabés que la meva germana petita no ho sabia llegir). Mai no havia tingut algú a sota meu o al meu costat que ronqués. Mai no havia vist mitjons suats damunt de la meva catifa que no fossin els meus, mai no havia tingut música que no m'agradés ni pòsters penjats a la paret de conjunts i equips de futbol que menyspreés. L'internat. L'odi que sentia pel Barbut hauria estat digne de Hamlet (tot i que jo aleshores encara no sabia res sobre Hamlet).

L'Stu i l'Angus es van esforçar per animar-me, però jo em sentia massa trist fins i tot per recordar els seus noms. Ni tan sols vaig acceptar les pastilles de goma que em van oferir de la seva reserva secreta (i estrictament prohibida) de llepolies. Quan, al vespre, va trucar la mare, la meva actitud no li va permetre tenir cap mena de dubte sobre el fet que havia sacrificat la felicitat del seu únic fill per un barbut estrany, i vaig penjar el telèfon amb la certesa absoluta que passaria una nit d'insomni, exactament com jo.

L'internat. Els llums s'apaguen a les 20.30. Per sort havia portat la meva llanterna, i vaig passar hores dibuixant làpides amb el nom del Barbut mentre maleïa la duresa del matalàs i el coixí tan increïblement tou.

Sí. La veritat és que la meva primera nit a Salisbury va ser força tenebrosa. Naturalment, els motius de la meva abismal infelicitat eren ridículs comparats amb el que va passar després. Però com podia saber que l'enyorança i el Barbut ben aviat es convertirien en les meves preocupacions més insignificants? Des d'aleshores m'he preguntat sovint si existeix el destí i si hi ha alguna manera d'eludir-lo. Hauria anat a parar mai a Salisbury si la mare no s'hagués tornat a enamorar? I, sense l'existència del Barbut, hauria conegut mai en Longspee, l'Ella i l'Stourton? Potser no.

2. Tres homes morts

L'endemà vaig veure la meva nova escola. Des de l'internat s'hi arribava en un moment a peu, travessant la plaça de la catedral, i aquest cop vaig dirigir una mirada endormiscada al majestuós edifici mentre l'Alma Popplewell m'acompanyava a l'escola. El carrer de darrere estava envoltat de fajos i hi ressonava la cridòria dels alumnes de primer curs, terriblement desperts. L'Alma em va posar el braç a l'espatlla, amb aire protector, cosa que em va fer una mica de vergonya, sobretot quan ens van passar pel costat les primeres noies.

Els terrenys ocupats per l'escola eren al final del carrer, darrere d'una porta de ferro forjat en què és fàcil estripar-se els pantalons si un intenta enfilar-s'hi però, aquell matí, la porta era oberta de bat a bat. Al blasó que decora la porta només hi ha un decebedor lliri blanc sobre fons blau i ni lleons ni unicorns, com a la muralla de la ciutat.

—Al capdavall, aquest també és el blasó reial dels Stuart, Mr. Whitcroft! —em va fer saber, amb veu irritada, Mr. Rifkin, el meu nou professor d'història, quan li vaig comunicar la meva decepció uns quants dies després i, durant una hora insuportable, es va dedicar a explicar per què els animals heràldics espectaculars eren poc adequats per a una escola catedralícia.

La meva antiga escola semblava una caixa de ciment. La nova, en canvi, era un palau.

—Va ser edificada el 1225 com a residència episcopal —em va explicar l'Alma en veu alta, mentre ens passaven pel davant una munió de nois sorollosos i terriblement alts.

Jo em moria de por, i no em va ajudar gaire imaginar-me el Barbut penjat d'un dels arbres gegantins que creixien al jardí de l'escola.

L'Alma va continuar la seva explicació mentre ens dirigíem cap a l'entrada per un camí de grava que ens cruixia sota els peus.

—L'edifici principal va ser construït el 1225, al segle xv, el bisbe Beauchamp va fer edificar una torre a l'ala est, la façana... —etcètera, etcètera. Fins i tot va esmentar els noms d'uns quants bisbes que havien residit abans a l'edifici. A l'escala hi ha penjats els seus retrats i diuen que porta bona sort tirar-los boles de paper al front abans d'un examen. En el meu cas, però, això no va funcionar mai. En tot cas, de totes les informacions amb què l'Alma em va atapeir el cervell cansat aquell matí, només en recordo una: que Jaume II va patir una hemorràgia nasal tan greu darrere d'una de les finestres del primer pis que es va haver de quedar uns quants dies al llit en comptes d'anar a lluitar amb Guillem d'Orange.

Durant aquell primer dia no vaig aprendre gran cosa, perquè estava massa ocupat familiaritzant-me amb tots aquells noms i cares noves i procurant no perdre'm per aquell laberint d'escalas i passadissos. Vaig adonar-me

que els meus companys d'escola no feien fila de passar gana, i tampoc no vaig veure per enlloc les sales tenebroses dels meus somnis. Fins i tot els professors resultaven força passadors. Però això no canviava gens ni mica el fet que jo era un desterrat. Per tant, cada vespre tornava amb l'Angus i l'Stu amb la mateixa expressió sorruda amb què havia començat el dia davant del mirall del lavabo. Jo era com el comte de Montecristo, que tornaria de l'espanyosa illa presidi per venjar-me de tots els qui m'havien condemnat a anar-hi. Com Napoleó, morint tot sol en el seu desterrament de Santa Helena. Com Harry sota l'escala dels Dursley.

L'edifici en què vaig passar les nits del meu exili no oferia cap mena d'històries sobre hemorràgies nasals de reis. L'internat de l'escola s'hi havia traslladat des del palau episcopal poc temps abans que jo hi arribés. Com em van explicar els Popplewell, l'edifici també és força antic, però en la secció més moderna que ocupàvem predominava el segle XXI: paviments de linòleum, lliteres, lavabos i, a la planta baixa, una sala per al televisor. Les noies dormien al primer pis; els nois, al segon.

A la nostra habitació hi havia una llitera i un llit, del qual l'Angus era el propietari indiscutible. L'Angus era un pam i mig més alt que jo i tenia tres quarts parts de sang escocesa (de l'altra quarta part, però, no en deia res), jugava força bé al rugbi i era un dels «elegits», com solien dir els membres del cor de l'escola. Portaven vestidures gairebé tan antigues com el palau episcopal, durant els assajos no havien d'anar a classe i cantaven no sols a la catedral, sinó

també en llocs de noms tan exòtics com Moscou o Nova York. (No em va sorprendre gaire no superar la prova d'ingrés a la coral, però la mama es va quedar força decebuda. Al capdavall, el meu pare cantava en una coral.)

Damunt del seu llit, l'Angus hi tenia penjades fotos del seu gos, de dos canaris i d'una tortuga domèstica, però ni una sola fotografia dels membres humans de la seva família. Quan l'Stu i jo els vam conèixer finalment, vam comprovar que no tenien un aspecte tan agradable com el gos i els canaris. De fet, l'avi de l'Angus s'assemblava més aviat a la tortuga. L'Angus dormia sota una muntanya d'animals de pelfa i duia pijames amb dibuixets d'animals, però de seguida em vaig adonar que valia més no fer-ne comentaris si no volia experimentar en la meva pròpia pell com era una abraçada escocesa.

L'Stu ocupava la llitera de dalt, de manera que la de sota quedava lliure per a mi, la qual cosa implicava tenir damunt del cap un matalàs que grinyolava i, durant les primeres nits, em despertava cada cop que l'Stu es girava. L'Stu era amb prou feines més alt que un esquiroi i tenia tantes pigues que gairebé no li cabien a la cara. A més, era tan xerraire que agràia molt que de tant en tant l'Angus el fes callar. L'Stu no sentia cap mena d'atracció pels animals de pelfa ni pels pijames guarnits amb gossets. En canvi, li encantava cobrir el seu cos esprimatxat amb tatuatges d'imitació que es feia amb retoladors permanents fins allà on li arribava el braç, encara que l'Alma Popplewell els hi esborrés de la pell sense cap mena de miraments dos cops a la setmana.

Tots dos feien el que podien per animar-me, però els amics nous no eren compatibles amb la meva convicció de ser infeliç i haver estat desterrat. Per sort, ni l'Angus ni l'Stu no s'agafaven de manera personal el meu emmurriat silenci. L'Angus encara patia de tant en tant atacs d'enyorança, encara que ja fos el segon any que passava a l'internat, i l'Stu estava massa enfeinat enamorant-se de totes les noies que estiguessin mitjanament bé de l'escola per dedicar gaire estona a pensar en mi.

La nit en què em vaig adonar clarament que la nostàlgia seria el problema més petit que tindria a Salisbury va ser la sisena. L'Angus cantussejava dormint algun himne que devia assajar amb la coral i jo tornava a preguntar-me qui cediria primer: la mare, que reconeixeria finalment que el seu únic fill era més important que un dentista barbut, o jo, fart de tenir el cor feixuc com el plom, que li demanaria que em portés a casa.

Estava a punt de posar-me el coixí damunt del cap per no haver de suportar més el cantusseig de l'Angus quan vaig sentir l'esbufec dels cavalls. Mentre m'acostava cautelosament a la finestra, encara recordo que em vaig preguntar si no devia ser l'Edward Popplewell, que un altre cop tornava del pub a cavall. El cantusseig endormiscat de l'Angus, la nostra roba escampada per terra, el llumet ridícul que l'Stu havia posat damunt la taula, tot això no em predisposava de cap de les maneres a suposar que, a fora, sota la pluja i enmig de l'obscuritat de la nit, m'esperava alguna cosa amenaçadora.

Però alla els tenia.

Eren tres genets, tan pàl·lids que semblava que la nit els hagués recobert de floridura. I tots tres van aixecar el cap per mirar-me.

Tot el que duïen era incolor: les capes, les botes, els guants, els cinturons i les espases que portaven al costat. Semblava com si la nit els hagués xuclat la sang del cos. El més alt duïa els cabells llargs fins a les espatlles i a través del seu cos podia veure els totxos del mur que envoltava el jardí. El que tenia al costat tenia una cara que feia pensar en la d'un hàmbster, era gairebé calb i, com el tercer genet, tan transparent que l'arbre que hi havia darrere seu semblava que els cresqués del tòrax. Al voltant del coll tenien una mena d'estries que semblaven fetes amb un ganivet esmussat. Però el més espantós de tot eren els seus ulls, encesos i sanguinaris, que encara em provoquen esgarrifances, quan hi penso.

Els cavalls eren tan pàl·lids com els genets i tenien la pell d'un color cendrós, que els recobria com una tela esfilagarsada els ossos descarnats.

Hauria volgut tapar-me els ulls per deixar de veure aquells rostres exsangües, però la por m'impedia aixecar els braços.

—Ei, Jon, es pot saber què mires?

Ni tan sols havia sentit que l'Stu havia baixat de la seva llitera.

El fantasma més alt dels tres em va assenyalar amb el seu dit ossut i la seva boca sense llavis va articular una amenaça silenciosa. Jo vaig apartar-me de la finestra, ensopegant, però l'Stu em va passar pel costat ràpidament i va enganxar el nas al vidre de la finestra.

–Res! –va comprovar, decebut–. No es veu res!

–Deixa'l en pau, Stu! –va murmurar l'Angus, endormiscat–. Potser és somnàmbul. I els somnàmbuls es tornen bojos, si parles amb ells.

–Somnàmbul? Però és que sou cecs? –el pànic em va fer parlar tan fort que l'Stu va dirigir una mirada preocupada a la porta, però els Poplewell tenien el son profund.

El fantasma de la cara de hámster va somriure. La seva boca era una escletxa oberta al seu rostre esblaiat. Llavors, va treure lentament l'espasa, la sang va començar a regalimar de la fulla i vaig sentir un dolor tan intens al pit que em costava respirar. Vaig caure de genolls i em vaig arraulir tremolant sota l'ampit de la finestra.

–Vinga, Jon, vés-te'n a dormir d'una vegada! –l'Stu va tornar a la seva llitera, pegant ensopegades–. Allà fora no hi ha res més que unes quantes galledes d'escombraries.

O sigui que realment no els veia.

Vaig armar-me de valor i vaig mirar per damunt de l'ampit de la finestra.

A fora no es veia res més que foscor. El dolor del pit havia desaparegut i em vaig sentir com un idiota.

«Ja només et faltava això, Jon», vaig pensar, mentre em ficava sota l'aspre llençol de la meva llitera, «ara resulta que et tornes boig d'enyorança». Potser patia al·lucinacions pel fet que amb prou feines menjava res, a banda de les pastilles de goma de l'Stu i l'Angus.

L'Angus va tornar a posar-se a cantussejar dormint, i jo em vaig aixecar unes quantes vegades per acostar-me a la finestra. Però l'únic que veia a fora era el carrer desert davant de la catedral il·luminada i, finalment, em vaig adormir amb el ferm propòsit d'empassar-me tot el menjar que em donessin a l'internat a partir d'aleshores.